

menter, som vise, at „fængsles“ maa forstaaes ogsaa som omfattende Straaffængsel. Den ærede Ordfører har allerede oplyst, at der i Grundlovsudvalget blot stod: „Ingen Rigsdagsmand kan fængsles eller tiltales under Rigsdagens Samling, med mindre det Thing hvortil han hører, dertil giver sit Samtykke“. Grundlovsudvalget foresløg, at der skulde tilføies, at han heller ikke kunde hæftes for Gjæld, og dette blev vedtaget af Forsamlingen. Men at „hæftes for Gjæld“ betegner Arretten paa Person baade efter Dom og før Dom; antager jeg, at Enhver vil indrømme. Udvalget erkjendte, at det, denne Tilføielse udtrykte, laa i Forveien i Ordet „fængsles“, men det mente, at det var helligt, at man udtrykkelig indsatte det for Udbeligheds Skyld. Det, som der foretogen her, er altsaa dette, at Grundlovsudvalget erkjendte, at der i Ordet „fængsles“ ogsaa laa, at en Rigsdagsmand ikke maatte fængsles for Gjæld, hvad enten det var efter Dom eller før Dom. Men naar Ordet „fængsles“ kan omfatte Fængsel efter Retsdom, efter privat Dom, vilde det være høist mærkværdigt, om Ordet ikke ogsaa kunde omfatte Fængsel ifølge offentlig Dom eller Straffedom. Dernæst gav Udvalget af den anden Tilføielse til Paragrafen om Paagrøbelse paa ferst Gjerning en Motivering, som ligeledes viser, at det har været Grundlovsudvalgets og derved ogsaa Rigsforsamlingens Mening, at „fængsles“ omfatter al Retsfølgning. Det hedder nemlig i Udvalgets Indstilling angaaende Tilføielsen om Paagrøbelse paa ferst Gjerning at den tilstøter „en Undtagelse fra Forbudet mod kriminel Forsøgning“. Grundlovsudvalget erkjendte altsaa, at § 57 stærker en Rigsdagsmand mod kriminel Forsøgning ganske i Almindelighed. Men til kriminel Forsøgning hører, hvad Alle ville indrømme, ikke blot de Skridt, der føre til Doms Afgielse, men tillige de følgende Skridt, særlig Straffens Execution. Dette er kun et Led i den kriminelle Forsøgning. Saaledes har man fra de Forhandlinger, der gik forud for Grundlovens Tilblivelse, positive Data for, at man ved Ordet „fængsles“ virkelig har tænkt sig ikke blot Varetægtsfængsel, men tillige Straffefængsel. Det første af det ærede Mændretals „virkelige Bevismidler“ glipper altsaa fuldstændig for ham, og hans tredje Bevismiddel, som skulde støtte hans første, er saalangt fra at støtte dette, at det tværtimod ødelægger det. Saa kommer vi til hans andet Bevismiddel. Naar ogsaa dette falder sammen,

staar han ganske uden noget som helst Bødselsmiddel. Det andet Bevismiddel henter han fra Bestemmelsens Niemed, de Grunde, der maa antages at have foreværet Grundlovgiverne, da de vedtog Bestemmelsen. Han siger, at man vilde værne Rigsdagsmænd mod Forsølgelse fra Regeringens Side, værne dem mod administrativ Vilkårlighed. Dette er imidlertid ikke tilstrækkelig omfattende. Man maa sige, at Bestemmelsen tilstøter at værne Rigsdagsmændene mod Mere, thi naar vi som Rigsdagsmænd ere værnede imod „Tiltale“, er det ikke blot imod den Tiltale, som Regeringen af sig selv iværksætter, men ogsaa imod den Tiltale, som iværksættes paa privat Begjering, og tillige — hvis det nemlig maa antages, at Private have Ret til, naar det Offentlige undlader at forfølge en Forbrydelse, da selv at paatale den — imod den subsidiaire Paataaleret fra privat Side. Altsaa Paragrafen værnar Rigsdagsmændene ogsaa imod denne subsidiaire Paataaleret, det vil sige ikke blot mod Regeringens, men ogsaa mod Privates Forsølgelse. I det Forslag til en Retsreform, som flere Gange har været forelagt os, er der foreslaaet, at Private skulde i Almindelighed have en saadan subsidiar Paataaleret, og hvis Reformen gaar igjennem, kan § 57 selvfølgelig faae stor Betydning, ogsaa som Værn imod privat Forsøgning. Det er derfor ikke tilstrækkelig omfattende, at sige, at § 57 tilstøter at værne Rigsdagens Medlemmer mod administrativ Vilkårlighed. Men selv om dette var rigtigt, selv om det var den eneste Grund til Paragrafen, vilde saa heraf følge, at man maatte indstrænke Ordet „fængsles“ til kun at gjælde Varetægtsfængsel? Nei, paa ingen Maadel. Man siger, nok, at der er den Forskiel mellem de to Arter Fængsel, at naar Talen er om Straaffængsel, have Domstolene havt Ordet, at der, da er kommet en judicial Autoritet mellem Regeringens Skridt, og hvad der derefter sker, og at der heri ligger en Garanti. Men dette er aabenbart ikke en tilstrækkelig Grund til at udelukke Straffefængsel. Grundlovgiverne traf samtidig med Bestemmelsen i § 57 en anden Bestemmelse for at forhindre Misbrug af Varetægtsfængsel, idet de paahød, at Enhver, som anholdtes, skulde stilles for en Dommer og kun kunde holdes i Varetægtsfængsel, naar Domstolen bifaldt den administrative Anholdelse. Hvis Grundlovgiverne havde havt den Tillid til Domstolene, som det ærede Mændretal mener, at de burde have havt, kunde de altsaa ganske have undladt at